

ARGENTINA

KAJMANI, ŠVÁBI A MAXIM TURBULENC

„Jé, ty jsi hezkej!“ nenapadne můj mozek nic jiného, když se se mnou dá do řeči asi třicetiletý argentinský celník s širokým úsměvem. Asi už jsem na cestě prostě moc dlouho. Potetovaný svalnatý blondák není zrovna můj typ, ale najednou mi přijde jako nejpřitažlivější chlap na světě. Možná to ale ani není samotný jeho vzhled, jako že jsou mi jeho rysy evropsky povědomé, a jeho styl komunikace není bolivijský, je takový můj. A hezky se na mě směje, to zase jako jo.

„Ty kufrы jdou sundat?“

„Nene,“ zamlžím, ne, že by to nešlo, ale nechce se mi a aspoň je nemůže strčit do rentgenу. Kufrы mu tak jen otevřu, on si nasadí rukavice a začne se přehrabovat v mých kalhotkách. V tom kufru.

„Ale nemáte tam nic zakázaného, že? Drogy?“

„Nene,“ odpovím bezstarostně znovu, ale jsem trochu nervózní. Nechala jsem si navrchu zavazadel jeden banán a co já vím, kontrola se zdá dost striktní na to, aby se do Argentiny nesměly dovážet banány. Kontroluje druhý kufr a já si v napětí koušu rty. Ten banán jsem v Tupize náročně sháněla a těším se na něj! A teď mi ho to blondáté pako určitě vezme!

„A co tady ten velký?“ ukáže na největší kufr plný techniky. Trochu neochotně mu otevřu i ten. Kontrola vypadá mnohem důkladněji, než jsem doufala. Už to nevydržím, vysmeknu sáček s banánem zpod zavaza-

del, rychle ho vyndám a snažím se ho celá nervózní co nejrychleji nacpat do pusy. Cha, a máš to, přelstila jsem tě! Blondákovi je to, zdá se, ale úplně jedno. Je s prohlídkou spokojený, můžu jet. Právě včas, zrovna mi došlo, že banán byl hned vedle pytlíku plného koky.

Přiznávám, mám od první argentinské vesničky velká očekávání. Když zjistím, že to tu vypadá úplně stejně jako v Bolívii, jen je všechno několikrát dražší, neskrývám zklamání. Přece jen jsou tu ale drobné rozdíly. Jsou tu hned dva supermarkety. Supermarket, to je věc, to jsem viděla naposled v La Paz. Vlezu do jednoho z nich a je to vzrušující, trochu jako jít do Disneylandu. Prostě si vezmu košík a nakupuju úplně, co chci. Nikdo mi nebrání ve vstupu, nejsou tu mříže, nemusím na supermarket zvonit, nenakupuje se mnou pět psů a nemusím smlouvat. Fakt zvláštní.

Motám se po městě a všichni mě neustále oslovují. To mě dost děsí, protože mi nechtějí nic prodat ani říct, že tam nesmím stát, ale jen popřát šťastnou cestu. A když vyjedu na hlavní silnici, stane se ještě něco horšího. Uprostřed ničeho pod temnou oblohou spatřím tři lidi, kteří horlivě mávají, ať zastavím. Mám strach. Hlavou mi běží všechny možné poučky o přepadení, ale zároveň i ty, že nemám sedat do taxíku, ve kterém už sedí někdo další. A držet se těchhle rad, tak se v Bolívii nikdy nikam nesvezu. A tak zastavím, třeba mají nějaký problém a můžu jim pomoci. Mračí se a vypadají fakt urputně.

Zvednu hlavu a tázavě kouknu na muže, který mi podává svou vizitku se slovy „Pokud pojedíš do Santa Fe, ozvi se, pomůžeme, šťastnou cestu“. Beze slova na něj civím a rychle vytáhnu aspoň samolepku, abych mu ji vrazila do ruky na oplátku. Poděkuju, rozloučíme se a já tam ještě chvíli jen tak stojím a snažím se vzpamatovat. Tady to asi chodí trochu jinak než v Bolívii.

Je mi sice hrozná zima, ale neprší a jedu po asfaltu, tak se snažím si na nic nestěžovat. I když zmizí asfalt a objeví se bláto, klouže to a já jsem

celá od toho, pořád chci myslet pozitivně. Vlastně bych si to měla užívat, podle všeho bych měla každou chvíli začít klesat dolů z hor. Nemůžu tomu uvěřit, včera jsem to zjišťovala a vypadá to, že jsem ve výšce přes tři kilometry konstantně už víc než deset týdnů. Je to vůbec možné, vždyť tak vysoko se v Evropě pomalu ani nedá vyjet. A to jsem většinu času strávila ještě daleko výš, přes čtyři kilometry nad mořem. Když jsem náhodou zrovna ve třech, připadám si jak v naprosté nížině. Zkousím si tu výšku vzhledem k mořské hladině nějak vizualizovat, ale když si představím malého Zoomera na těch obrovských vrcholcích, musím se smát, to je něco tak absurdního. Ale je pravda, že ty každodenní opary a potoky krve z nosu mi chybět nebudou. Ani si to už neumím představit, jaké to asi je se ráno probudit bez bolesti, jaké to je každý den necítit nesnesitelné sucho a utírat krev. Jé, já jedu dolů!

ZELENÉ ŠTĚSTÍ

Nádech... výdech... nádech... výdech. Nemůžu se nabažit. Po neuvěřitelných 73 dnech jedu dolů. Jako bych 73 dní nežila, nefungovala, nedýchala. S každým nádechem mě zaplaví další dávka štěstí, jako bych si znovu a znovu píchala nějakou hodně příjemnou drogu, jako bych znovu a znovu prožívala orgasmus. Mně je tak dobře! Úplně jsem zapomněla, jak může být člověku dobře! Nebo vůbec že může být člověku dobře.

Jé, tady lidi mají u domu zahrádku, to je hezké. Ale copak v Bolívii nikdo neměl zahrádku? Jasně že měl! Proč mi to přijde tak divné a tak krásné, když zahrádka je pro to roští přehnané slovo? Chvíli mi to nedochází, ale pak konečně. No jo, zeleň! Vždyť tam nahoře nebyla žádná zeleň, jak mi tohle mohlo uniknout. Co krev! Co opary! Když odbočím z hlavní silnice na malou zakroucenou okresku mezi stromy, dojde mi, že zelená barva je to, co nejvíc postrádám. Zeleně je čím dál víc, ne kaktusy, ne písek, ne

kameny, ale krásná zelená tráva a stromy! Nikdy jsem si ani pořádně neuvědomila, jak je strom krásná věc. Vlastně jsem zeleň neviděla mnohem déle, dochází mi postupně. Asi naposled v Ekvádoru. To jsou nějaké tři měsíce. Miluju zelenou, chci se za ni provdat a mít s ní děti.

Užívám si tu nádheru, zhluboka dýchám a nechám se zaplavovat pocitem maximální blaženosti. A nejsem v tom sama, Zoomer jede strašně rychle! Neuvěřitelné, rozjet se po tak dlouhé době šedesátikilometrovou rychlostí.

Takže mě hned zastaví policajt.

Má to ale blbé, myslím, že by na celém světě jen těžko pohledal někoho s lepší náladou. Vyžádá si ode mě řidičák, a i když by mi to jindy přišlo mimořádně otravné, teď mu ho podávám s širokým úsměvem.

„Kam jedete?“

„Do Salty.“

„Vy tam pracujete?“ otázka se hned policista. Nakrčím obočí, podívám se po své špinavé motorce a zabláceném oblečení a nakonec mu věnuju udivený pohled.

„Ne.“

„Ne?“ odpoví ještě udiveněji, „a co tady děláte?“ nedá mu to. Rozhodím rukama, aby si všiml, že sedím na zablácené motorce plné zavazadel. „Tak co tady děláte? Čím se živíte?“

Mračím se na něj čím dál víc, trochu mi začíná vadit, že mi kazí můj veselý zelený den.

„Vy v Saltě pracujete?“ jde do toho znovu.

„Jsem turista,“ stisknu rty k sobě na znamení, že už mi poněkud leze krkem, a taky abych ho nepokousala.

„Turista??“ vyletí znovu udiveně, jako bych na sobě měla oblek nebo přes rameno velký pytel s obrázkem dolaru.

Konečně mě nechá jet, ale o chvíli později zkrátka musím zastavit. Nevím, jestli jsem někdy viděla nádhernější místo, je to prostě voda a les. Stromy. Spousta stromů. Nejbáječnější věc na světě. A co víc, čeká mě velké město, civilizace, kafe, dobré jídlo. Jo!

KOCOVINA

Sedím na barové židličce, svírám hnědý kelímek s cappuccinem z McDonaldu a koukám přes sklo ven. Na náměstí je spousta lidí, někteří přihlížejí tanečnímu vystoupení, jiní stojí frontu na superpancho – místní nejlevnější jídlo, obří párek v rohlíku za pár korun. Vnímám ty davy lidí, záplavu světel zářících z desítek kaváren a obchodů, tady to žije, je tma a já si poprvé za strašně dlouhou dobu připadám bezpečně. Ale to je celé. Ten tolik očekávaný příjemný pocit úlevy, oddechu nebo vítězství se prostě nedostavuje. Nevím, co to je, cítím se, jako bych měla kocovinu. Jako bych se celý den opíjela tou příjemnou a opojnou civilizací, krásnou zelení, a teď střízlivěla. Je mi zle. Nehty jedné mojí ruky se zarývají do té druhé a snaží se tím zbavit návalu úzkosti. Čím víc si to ale všechno uvědomuju, tím je to horší, nelíbí se mi tu, nepatřím sem a nechci tu být.

Pokouším se uklidnit, ale moc mi to nejde. Všechna ta světla a zvuky a davy lidí mě dohánějí k šílenství. Musím zpátky do hotelu. Proplétám se mezi večerními prodáváči barevných náramků i hraček pro děti, když mi dojde, že si přece musím nakoupit. Vždyť nemám žádnou vodu ani nic jiného na pití. Počkat, v Argentíně by už měla být voda z vodovodu pitná. Nějak se ale nemůžu přinutit tomu uvěřit, pořád si stejně opatrně čistím zuby, pořád si nedám ani lok. Vím, že je pitná, ale v hlavě mi běží alarm, že nesmím, že mi bude špatně, a nejsem s to ho vypnout.

Doběhnu do supermarketu. Vlastně ani nevím, co chci, nemám extra hlad a můj žaludek zoufale touží po nějaké útěše. Nebo spíš moje hlava. Odcházím proto s pivem, obřím balením čokoládového mléka a pěti druhy ovocných pitíček pro děti. Jo a třemi litry balené vody. Co kdyby! Je mi jasné, že to nemůžu všechno teď večer vypít a že se z té kombinace nejspíš poseru, ale je to hrozně fajn, vůbec mít tu možnost si to všechno pořídit. K dokonalosti tomu chybí už jen dudlík.

Mmm, jablečné pitíčko. To je něco tak božského. Vzpomínám si, jak jsem byla malá a rodiče domů přinesli obří karton jablečných pitíček. A ta představa, že bych teď mohla jít a ten karton jablečných pitíček si mohla celý koupit pro sebe, ach ano! Kupuju si taky žlutou látkovou tašku s obrázkem červené lebky. Igelitky v Argentině totiž asi zavrhli, není šance je pořídit dokonce ani za peníze. Podávám prodavačce platební kartu, ale jsem zmatená, nikde nevidím žádný terminál. A fakt ho nemají, dojde mi, když prodavačka nejdřív kartu neúspěšně postaru protahuje a nakonec musí všechny údaje přepsat ručně. Koukám na to jako blázen a lidé v řadě za mnou začínají vypadat dost nevrle a na chvílku dostanu strach, že tady budu muset to pivo, čokoládové mlíko i pitíčka nechat, ale za chvíli už je vítězoslavně srkám v pohodlné posteli. Ach, to je slast.

Fuj, mně je blbě. A depresi to nezahnilo. Přepadají mě myšlenky, jestli to má ještě cenu. Mám před sebou ještě zatraceně dlouhou cestu, ale stojí to za to, když se přemáhám? Nemusím si přece nic dokazovat, možná prostě pojedou rovnou na jih do Buenos Aires, to je nejpřímější cestou a i tak dost daleko. Nebaví mě ta civilizace, nebaví mě ti lidi, světla, výběr jídla, hluk, ale nechci ani zpátky do pustiny. Nechci nikam, nechci nic.

Právě jsem si dala jídlo z fastfoodu za v přepočtu asi 210 korun. Bez pití. Bylo to to nejlevnější, protože v tom nebylo maso. Sedím hladově nad prázdným talířem, ve kterém ještě před chvílí byla malá porce nedobrych slaných nudlí. Copak je tady tak draho, nebo je u nás prostě levně? Příznějme si to, jsem z chudého kraje. Objevily se tady po strašlivě dlouhé době benzínky vybavené v evropském stylu, ale copak si můžu dát kafe za stovku? Jak může být u nás tak levně? My máme přece být ta drahá vyspělá Evropa. A ta kosmetika, tři nekvalitní žiletky za čtyři stovky? Asi holt budu chlupatá. Brusinky v lékárně za sedm set? No co, vždyť ten poslední zánět močáku nebyl tak strašný.

Sedím na pumpě a užívám si drahé, zato hnusné kafe. To si najednou vážím věcí. V ČR bych takové kafe s klidem nechala na stole. Ale ne, jsi hnusné, drahé a vypiju tě! Asi mi hráblo. Nebaví mě to. Pokouším se nedobré kafe přebít nějakým nedobrým občerstvením, ale když stojím v řadě na zaplacení, slečna pokladní je ten nejzaseknutější tvor na světě. Není ničím zaměstnaná, jen prostě asi nechce nic dělat. A tak tu stojí a stojíme tu my, zákazníci, a čas plyne. Vědci mezitím nejspíš objevili další tři planety a kambodžské děti stihly ušít celou jarní kolekci pro Evropu. Konečně se prodavačka posune o jeden metr a vypadá, že mě snad obslouží.

Jenže to by v řadě se mnou nesměl stát muž. Argentinstí muži? Zatím mi přijdou všechno, jen ne zdrženliví nebo galantní. Někteří jsou na mě schopni naprosto nepokrytě zírat, jako bych byla jen program v televizi a sama je nemohla vidět. A sice si nepotrpím na nějaké to podržení dveří nebo tak něco, ale to, co se mi tady denně přihodí, nemůžu úplně strávit.

Otevřu pusu, když vtom se vedle mě vetře obtloustlý kamionák v tílku, které odkrývá porost, že by si někdo mohl myslet, že konečně našli yettiho, a začne si poroučet, co všechno by rád. Pusu zase zavřu. Bohužel toho má na srdci hodně a to způsobí, že se prodavačka musí pohnout o další metry, což ji zřejmě definitivně vyčerpá. Konečně jsem znovu na řadě. Nadechnu se a najednou začne mluvit jiný muž vedle mě. Hlasitě si odkašlu a s očekáváním se na něj podívám. Také mi věnuje pohled, ale ten jeho je mnohem jednoznačnější, jako by říkal, že bych raději neměla mít žádný problém, a pokračuje v objednávce cigaret.

Venku mezitím dva pánové obdivují Zoomera. Koukají na něj s užaslymi výrazy, jako by to byl minimálně batmobil. Obcházejí ho kolem, pomalu se víc a víc přibližují a ukazují na různé části a vše komentují. Není to slyšet, ale vizuálně to připomíná diskuzi, jestli by ve sprintu porazil ferrari. Fascinuje mě na ně koukat, kdyby byl na prodej, nejspíš by ho hned koupili. Po deseti minutách konečně odcházejí, aby se hned nato ještě vrátili, a celá scénka běží znova. Vypadá to ale, že už musejí jít, jeden z pánů začal toho druhého tahat za rukáv a teď se ho skoro násilím